

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσύρω, δι' ὃ ἰδ. ἀποσέρω.

Α) Ἐπιθετικ. **1)** Ὁ ἀποσπώμενος ἀπὸ τινος Σέριφ. — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ.: Τά'καμε τὰ σῦκα ἀποσυρτὰ (ἀπέσπασεν αὐτὰ ἀπὸ τὴν συκὴν κατὰ τρόπον ὥστε ν' ἀπομείνῃ ἐπὶ τοῦ δένδρου μέρος τοῦ φλοιοῦ) Σέριφ. **2)** Ὁ ἀπομακρυσμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, μονήρης ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἦσανθο βράχο ἀποσυρτός, αἰαίριμαστος, μονάχος. Συνών. ἀποτραυηγμένος (ἰδ. ἀποτραυῶ). **3)** Ἐκεῖνος ποῦ ἀποσύρεται, ὑποχωρεῖ ΓΜαρκορ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἦσ τὴν ἀναπάντεχη φωτιά χλομοὶ καὶ κρύοι ποδιζούν, ἐνῶ 'ς τὰ ρέπια ἐκεῖ τῆς γῆς τ' ἀποσυρτοὶ τοὺς ρέμα ἀφίνει τετραπάνωτα νεκρὰ κουφάρια κ' αἶμα.

Β) Οὐσ. **1)** Εἶδος χοροῦ κατὰ τὸν ὅποιον ἀνὰ δύο μὲν χορεύουν, οἱ δὲ λοιποὶ χορευταὶ ἀπλῶς βοηθοῦν Κρήτ. **2)** Λωρὶς δέρματος μὲ ὄλον τὸ λίπος ἀπὸ τὴν σπονδυλικὴν στήλην ἢ τὸ πρόσθιον μέρος νεοσφαγοῦς χοίρου Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) Κάρπ. Λέσβ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σέριφ. — Λεξ. Δημητρ. **β)** Τὸ ἀποχωριζόμενον δέρμα νεοσφαγοῦς χοίρου μεθ' ὅλου τοῦ λίπους Κάρπ.

γ) Τὸ πάχος τοῦ ἥπατος, τὸ ἐπίπλοον Ρόδ. Συνών. βασιλόξυγγο, μαντήλι. **δ)** Αἱ ψοαὶ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Συνών. παρονέφρια. **3)** Κρέας τὸ ὅποιον καβουρδίζεται καὶ διατηρεῖται Θράκ. (Σουφλ.) Συνών. καβουρμάς.

ἀπόσυρτος ἐπίθ. Ρόδ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποσυρτός προσλαβὼν σημ. στερεητικὴν διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερεητ. **2α.**

1) Ὁ μὴ σαρωθεὶς, ἀκαθάριστος Ρόδ. Σύμ.: Σπίτιν ἀπόσυρτο Σύμ. Συνών. ἀσάρωτος, ἀσκούπιστος.

2) Ὁ μὴ καλῶς ψηθεὶς Ρόδ.: Ἀπόσυρτα ψωμιά.

ἀποσυφτιλᾶζω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. συφτιλᾶζω.

Ἀποσυνθέτω τὰ νήματα ὑφάσματος, ξεφτύζω: Ἀβοῦτο τὸ κομμάτιν ἔμορφον κ' ἐν', ἀγλήγορα ἀποσυφτιλᾶται (αὐτὸ τὸ κομμάτι δὲν εἶναι καλόν, γρήγορα ξεφτύζει).

ἀποσυφωτάζω ἀμάρτ. ἀποσυφωτάζω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. συφωτάζω, παρ' ὃ καὶ συφωτάζω.

Παύω νὰ εἶμαι θαμβωμένος, νὰ βλέπω ἀμυδρῶς, ἀνακτῶ τὴν διαύγειαν, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν: Ἐπεσυφωτάσαν τ' ὀμμάτ' αὐτῶν. Συνών. ξεθαμπώνω.

ἀποσυφώτασμαν τό, ἀμάρτ. ἀποσυφώτᾶσμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσυφωτάζω.

Τὸ νὰ παύσῃ τις νὰ εἶναι θαμβωμένος. Συνών. ξεθαμπώμα.

ἀποσυχαρίζω Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. συχαρίζω.

Ὑποδέχομαι τινα φιλοφρόνως.

ἀποσφάζω σύννηθ. ἀπουσφάζον βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σφάζω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀποσφάζω = σφάζω.

Τελειώνω τὴν σφαγὴν ἐνθ' ἄν.: Ἀπόσφαξε τ' ἀρνιά - τὸ χοῖρο κττ. σύννηθ. || Ἄσμ.

Μεσοσφαμένο σὰν πουλλὶ μ' ἔφηκες καὶ ταράσσω, γι' ἀπόσφαξέ με σκιάς καλὰ γι' ἄφησ' με νὰ πετάξω Κρήτ.

Ἦβγαλε τὸ σπαθάκι του, κόβγει τὴν κεφαλὴν της καὶ ἀπῆλτις τὴν ἐπόσφαξεν, ἐκρολυνήθηκέν την Κάρπ.

ἀποσφαλνῶ ἀμάρτ. ἀποσφαλίζω Θράκ. (Μυριόφ.)

Κρήτ. — Λεξ. Δεῖκ Μπριγκ. Δημητρ. ἀποσφαλῶ Λεξ. Δεῖκ ἀποσφαλάω Πελοπν. (Μάν.) Ἰσφαλῶ Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σφαλνῶ, παρ' ὃ καὶ σφαλίζω. Πβ. καὶ μεσν. ἀποσφαλίζω.

1) Ἐγκλείω, κλείω τινὰ κάπου ἀσφαλῶς, ἀποκρύπτω Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Φουτιά νὰ σ' ἔκαφτιν, νίγέ μ', ἐσὲ κι τοῦ κυνήγι σ',

ἢ Μάρου Κώσταν Ἰσφαλεῖ, ἢ Μάρου Κώσταν ἔχει

Αἰν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑπαίν. γυναικ. στ. 803 (ἔκδ. ΚΚrumbacher) «μερικὲς ἔχουν κρυμμένους | καύχους ἀποσφαλισμένους». **2)** Πολιορκῶ, ἀποκλείω τινὰ Κρήτ. — Λεξ. Δεῖκ Μπριγκ.: Ἄσμ.

Καὶ ὁ Μανράκις ἤλεγε, ἀρέπομαι, δρε καημένοι,

νὰ σῆς ἀποσφαλίζοντε οἱ ρασοτυλιμένοι

Κρήτ.

Οὔλες οἱ χῶρες χαίρουσαι κι οὔλες καλὴ γαρδιά 'χουν,

ἢ Ρόδο ἢ βαρζόμοιρη στέκει ἀποσφαλισμένη,

τρεῖς χρόνους τήνε πολεμοῦν στερεῶς καὶ τοῦ πελάγους

αὐτόθ. **3)** Ἐξασφαλίζω Θράκ. (Μυριόφ.): Ἀποσφαλ'σε τοὶς παρᾶδες. **4)** Κλείω τι Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.): Σὰν ἀποσφαλίζης τὸ μαγαζὶ ἔλα. Στάσου μιὰ σιμουλλά ν' ἀπο-

σφαλίσω τὸ πανεθύρι κ' ἔφτασα Μάν. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. Καὶ ἀμτβ. κλείομαι Κρήτ.: Φρ. Ν' ἀποσφαλίζῃ τὸ σπῖτι σου! (νὰ μὴ μείνῃ κάνεις ἀπόγονος, νὰ ἐρημωθῇ! Ἀρά). Συνών. σφαλνῶ.

ἀπόσφαμα τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφάζω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀπόσφαγμα.

Σφαγή: Βοῦι γι' ἀπόσφαμα (ἐπὶ καχεκτικοῦ βοός). Συνών. ἀποσφαμός, σφάξιμο.

ἀποσφαμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφάζω.

Ἀπόσφαμα, ὁ ἰδ.

ἀποσφάξιμο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφάζω καὶ τῆς καταλ. -ιμο.

Τὸ τελείωμα τῆς σφαγῆς.

ἀποσφίγγω πολλαχ. Ἰσοσφίγγω Κύπρ. ἀποσφίγω Κρήτ. ἀποσπίγγω Πόντ. (Κερασ.) Μέσ. ἀπουσφίγουμι Λέσβ. Ἰσοσφίγγω Ἰμβρ.

Τὸ ἀρχ. ἀποσφίγγω.

1) Σφίγγω καλὰ, συσφίγγω, περισφίγγω Κύπρ.: Ἰσοσφίγγε καλὰ τὰ ροῦχα γιὰ νὰ στεχνώσουν γλήγορα. Ἰσοσφίξε τὸ λεμόνιν. Ἐν' Ἰσοσφίγμένα τὰ ροῦχα. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Λουκιαν. Πένθ. 19 «διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε». **β)** Μέσ. σφίγγομαι πολλὴ ἐντείνων τὰς δυνάμεις ὡς συνήθως συμβαίνει κατὰ τὴν ἀφόδευσιν ἢ τὸν τοκετὸν ἢ τὸ πῆδημα κττ. Κύπρ. Λέσβ.: Ἐποσφίγτην καλὰ κ' ἐκόπησαν τὰ κουμπιά του Κύπρ. Ἰσοσφίγτου Ἰσοσφίγτου ἐπόνεσαν τὴν τῶσφαλὴν του αὐτόθ. Ἀπουσφίγτσι μιά, ἤβγαλι τοῦ μουρὸ Λέσβ. Μὴ Ἰσοσφίγισι νὰ π'δῇξ' κι δὲ θὰ δουρέθ' Ἰμβρ. Ἰσοσφίγκα νὰ πιράσουν δὸν δουταμὸ κ' ἔπιστα μέσα αὐτόθ. **2)** Τελειώνω τὸ σφίξιμον, παύω πλέον νὰ σφίγγω πολλαχ.: Ἀπόσφίξε τὸ δεμάτι. **3)** Χαλαρώνω τὸ ἐσφιγμένον Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ξεσφίγγω, χαλαρώνω.

ἀποσφίχτρα ἡ, ἀμάρτ. Ἰσοσφίχτρα Κύπρ. Ἰσοσφίχτρα Κύπρ. Ἰσοσφίχτρα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφίγγω καὶ τῆς καταλ. -ιτρα.

1) Λεμόνιον τοῦ ὁποῖου ἀφηρέθη ὁ ὀπὸς διὰ τῆς συμπιέσεως: Ἡ Ἰσοσφίχτρα ἐν ἡβκάλ-λει ὄξινον. || Παροιμ. φρ.

*Εν-νά τὸν πολεγιάσουν μὲ τὲς ποσφίτρες (ἐπὶ ἀνθρώπου τοῦ ὁποίου αἱ πράξεις εἶναι ἄξιαι ἀποδοκιμασίας. Συνών. φρ. θὰ τὸν πάρουν μὲ τοῖς λεμονόκουπες. πολεγιά-σουν = ἀποδιώξουν). Συνών. ἀπόστυμα, λεμονό-κουππα. 2) Μετων. ἄνθρωπος λιπόσαρκος, ἰσχνός.

*ἀποσφόδελας ὁ, ἀποσπόρδιλας Χίος ποσπόρδιλας Χίος ποσπόρδιλας Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀσφόμελος.

1) Μικρὸς ἀσφόμελος. Συνών. *ἀποσφοδέλι. 2) Μετων. ἄσημος ἄνθρωπος: "Ενας ποσπόρδιλας!

*ἀποσφοδέλι τό, ποσπορδίλι Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀποσφόμελας.

*Ἀποσφόμελας 1, ὁ ἰδ.

*ἀποσφοντύλωμα τό, ἀποσποντύλωμα Πόντ.(Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποσφοντυλώνω.

Ἡ ἀφαίρεσις τοῦ σφονδύλου ἀπὸ τὴν ἄτρακτον.

*ἀποσφοντυλώνω, ἀποσποντυλώνω Πόντ.(Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σφοντύλι.

Ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω τὸν σφόνδυλον ἀπὸ τὴν ἄτρακτον:

Ἀποσποντυλώνω τ' ἀδράχτ'.

ἀποσφούγγι τό, ἀποσπούγγ' Πόντ.(Τραπ. Χαλδ.) ἀποσφούγγι Ἄνδρ. — Λεξ. Δημητρ. ἀποσφούντζ' Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σφουγγί < σφόγγος.

1) Ὁ ἐκ τοῦ ἀποσφογγισμοῦ ρύπος Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀποσφούγγισμα. 2) Πληθ., τὰ σαρωθέντα καὶ συναθροισθέντα σκουπίδια Πόντ. (*Οφ. Τραπ.): "Αἰον ἀποσπούγγ' εἶδ' με ἢ μετροῦα μ' (σὰν σκουπίδι μὲ ἔχει ἢ μητριὰ μου) Τραπ. β) Πληθ., τὰ μετὰ τὸ σάρωμα ὑπολειφθέντα σκουπίδια Πόντ. (*Οφ. Τραπ.) 3) Μεταφ. τὸ τελευταῖον τέκνον Πόντ.(Τραπ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπο-βυζαστάρει, ἀπόσπερμα 2. 4) Πρᾶγμα, οἷον παννί, χαρτί κττ., διὰ τοῦ ὁποίου ἀποσφογγίζεται τι Ἄνδρ. Συνών. ἀποσφουγγίστρα. 5) Τὸ ἐκ τῆς πολλῆς χρή-σεως ἀποτριβὲν σάρωθρον Πόντ. (Χαλδ.)

ἀποσφουγγίζω, ἀποσπογγίζω Πόντ. (Χαλδ.) ἀπο-σφογγίζω Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Δημητρ. ἀποσφουγγίζω πολλαχ. ποσφιγίζω Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποσπογγίζω = καθαρίζω τι διὰ σπόγγου.

1) Ἀπομάσσω, σφογγίζω Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀπο-σφούγγισε τὸν ἰδρωῖτα σου Λεξ. Πρω. 2) Καθαρίζω τοὺς τοίχους τῆς οἰκίας ἀπὸ τὸν κονιορτὸν καὶ τὰς ἀράχνας διὰ σαρώθρου Πόντ. (Οἶν.) β) Τελειώνω τὸ σφουγγισμα, τὸ καθάρισμα πολλαχ.: Σοῦ 'πα νὰ σφουγγίσῃς τὸ τραπέζι, δὲν τ' ἀποσφούγγισες ἀκόμη; 3) Μεταφ. ἀφανίζω, ἐξολο-θρεῦω Πόντ. (Χαλδ.): Ὁ γουρζουλᾶς νὰ κρούῃ κι ἀπο-σπογγίῃ σε! (ἢ πανούκλα νὰ σὲ χτυπήσῃ καὶ νὰ σὲ ἐξα-φανίσῃ! Ἀρά). Συνών. ἐξαφανίζω.

ἀποσφούγγισμα τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφουγγίζω.

Ἀποσφούγγι 1, ὁ ἰδ.

ἀποσφουγγίστρα ἡ, ἀμάρι. ἀποσφουγίστρα Κύθν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφουγγίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τρα.

Ἀποσφούγγι 4, ὁ ἰδ.: Παροιμ. φρ. Ἀπόμεινε σὰν τὴν ἀποσφουγίστρα (κατησχύνθη).

ἀποσφραγίζω λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ ἀρχ. ἀποσφραγίζω.

Ἀνοίγω τι σφραγισμένον, ξεσφραγίζω, οἷον ἐπιστολήν. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Διογέ. Λαέρτ. 4,59 «ἀπεσφράγιζε καὶ ὅσα ἐβούλετο ἐβάσταζεν». Συνών. ξεσφραγίζω.

ἀποσφράγισμα τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀποσφράγιμα Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφραγίζω.

Τὸ νὰ ἀνοίξῃ τις κατὰ σφραγισμένον, οἷον ἐπιστολήν. Συνών. ξεσφράγισμα.

ἀποσώνω κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) ἀποσώνου Σκῦρ. ἀποσώνω Πελοπ. (Λακων.) ἀποσώνου βόρ. ἰδιώμ. ἀπου-σούν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀποσώνου Τσακων. ἀποσούκου Τσακων. ποσώνω πολλαχ. ποσών-νω Κύπρ. Ρόδ. Σύμ. ποσώνου Εὐβ. (*Ορ.) πεσών-νω Κύπρ. Ρόδ. Μέσ. πσιώ-νουμ' Ἰμβρ. Μετοχ. ἀπουσουσμένους Λέσβ. πεσωσμένους Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποσώζω. Ὁ μεταπλασμός διὰ τὸν ἀόρ. ἀπόσσωσα ὡς ἐστεφανώσα παρὰ τὸ στεφανώνω κττ. Περί τῶν τύπ. Τσακων. ἀποσούνου καὶ ἀποσούκου ἰδ. H Pernot Dial. tsakon. 258 καὶ 273.

Α) Ἐνεργ. 1) Διαφυλάττω τι σῶον, σώζω Πελοπ. (Λακων.): Τὸν ἀπόσσωσα ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Σοφ. Φιλοκτ. 1379 «τοὺς ... παύσοντας ἄλγους κάπο-σώζοντας νόσου». 2) Συμπληρώνων τὸ ἐλλεϊπόν τινος ἀποτελειώνω αὐτὸ κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Τσακων.: Ἀπό-σωσε τὴν κουβέντα - τὸ λόγο - τὸ παραμῦθι κττ. Ἀπόσωσε τὴ δουλειὰ - τὸ δρόμο - τὸ σπίτι. Ἡ κόρη ἀπόσωσε τὰ προικιά της. Ὅσα ξεχνάει ὁ ἕνας τ' ἀποσώνει ὁ ἄλλος. Ὅ,τι λειψτῇ τοῦ ἑνὸς τ' ἀποσώνει ὁ ἄλλος. Δὲν εἶχα μαλλὶ γιὰ τὴν κουβέρτα, πῆρα μὲ ὁκὰ καὶ τ' ἀπόσωσα. Δὲν ἔχει νὰ σοῦ δώσῃ τὰ λεπτὰ ὁ ἄνθρωπος καὶ θὰ σοῦ τ' ἀποσώσω ἐγώ. Δὲν ἦταν γεμᾶτο τὸ κανάτι - τὸ σακκὶ καὶ τ' ἀπόσωσα. Φροντίζω ν' ἀποσώσω τὰ λεπτὰ γιὰ ν' ἀγοράσω τὸ σπίτι. Σὰν ἄρχισες ἀπόσωσέ τα κιόλα κοιν. Νὰ μὲ ἀσφουχτῇ τραχανᾶ ν' ἀποσώσῃς τὸ φαεῖ Σκῦρ. Ἐλλείπαν μαϊδιὰ κ' ἐπόσωσέν τα Σύμ. Βάλε ἀκόμη ἑκατὸ δράμα, ποσώσέ μου τὸ μὲ ὁκὰ Κρήτ. Ἀπόσωσέ μου τοῖς ἑκατὸ (δηλ. τὰ 80 ἢ 90 κάμε μού τα ἑκατὸ) Πελοπ. (Τρίκκ.) Ὅλδα φτὸς τὰ ποσώνει Ρόδ. Νὰ τὰ ποσώσω θέλω 'κόμ' δέκα Θράκ. (Σαρεκκλ.) Δὲ μποροῦμ' νὰ τὰ ποσώσουμ' αὐτόθ. Ποσώσέ τα ἑκατὸ φράγκα Ρόδ. Θερίζαι'ς τὸν κάμπο καὶ κοντεύαμε κιόλας ν' ἀποσώσουμε ΓΨυχάρ. Ρωμαϊκ. θέατρ. 107. «Εἰς τὸν φουρνον . . . συνηθροίζοντο ὄλαι αἱ γυναῖκες τῆς γειτονίας νεοῦπανδροι, χῆραι καὶ γραιαὶ καὶ ἀνεκοινώνουν πρὸς ἀλλήλας τὰ νέα τῆς ἡμέρας καὶ ἐμάν-θαναν καὶ διηγούντο καὶ ἀβγάτιζαν καὶ ἀπόσωναν» ΑΠαπα-διαμ. Χριστούγ. τεμπέλη 59. Ποτὲ δὲν ποσώνονται οἱ δου-λειῆς Εὐβ. (*Ορ.) Ἡ δόξα χορτασιὰ δὲν ἔχει κι ὁ πόθος δὲν ἀποσώνεται καὶ παντοτινὰ τὸ θάνατο φοβᾶται ΓΨυχάρ. Ὅνειρ. Γιανίρ. 456 || Φρ. Τὰ ποσούσι οὐλα (ἀπέθανε) Θράκ. Τὰ ποσούσι (λερώθηκε, ἐπὶ βρέφους) αὐτόθ. || Ἄσμ.

*Εβγα 'ς τὸ παρεθύρι δγὸ λόγια νὰ σοῦ 'πῶ

καὶ σὰν τὰ ἀποσώσω, σὲ ἀποχαιρετῶ

Εὐβ. (Κάρυστ.)

Τὸ λόγο δὲν ἀπόσωσε, τὸ λόγο δὲν ἀπόειπε

Εὐβ. (Κύμ.)

Τὸν λόγον δὲν ἐπόσωσε τῶ' ἢ συντυχιὰ ἐκράτει,

γεμίνει ἢ ἄμμουδο παννιὰ τῶ' ἢ θάλασσα καράβια

Χίος — Ποίημ.

Τὸ λόγο δὲν ἀπόσωσε κ' ἔπρεσε σκοτωμένος

ΙΤυπάλδ. Ποιήμ. 20. Ἡ σημ. καὶ ἐν Στάθῃ πρᾶξ. Β στ. 241 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 138) «κι ἄλλες δουλειῆς ἐπόσωσα μεγάλες 'ς τὸν καιρὸ μου». Καὶ μέσ.: Κράτει τοῦ πιδὶ νὰ 'πουσουθῶ Εὐβ. (Στρώπον.) Νὰ ἰδοῦμι πότι θὰ 'πουσουθῶ αὐτόθ. || Φρ.

